

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i inne

w dniu 18 lipca 2023 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt IV Ka 1208/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

z dnia 7 marca 2022 r., sygn. akt II K 964/20/S,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[JML]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 7 marca 2022 r. w sprawie sygn. akt II K 964/20/S :

I orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu **D. S.** w punkcie 1 i 4 aktu oskarżenia, przyjmując że chodzi o jedno zachowanie, uznał oskarżonego **D. S.** za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w

zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu D. S. w punkcie 2, 3, 6, 7 aktu oskarżenia, przyjmując że chodzi o jedno zachowanie, uznał oskarżonego D. S. za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. orzekając w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu D. S. w punkcie 5 aktu oskarżenia, uznał oskarżonego D. S. za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu D. S. w punkcie 8 aktu oskarżenia, uznał oskarżonego D. S. za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., i za ten czyn na mocy art. 212 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na mocy art. 33 § 3 k.k. na kwotę 50 złotych;

4. orzekając w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu D. S. w punkcie 9 aktu oskarżenia, uznał oskarżonego D. S. za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., i za ten czyn na mocy art. 212 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na mocy art. 33 § 3 k.k. na kwotę 50 złotych;

5. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce wyżej wymienionych kar pozbawienia wolności w pkt I, II, III wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VII na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata;

VIII na mocy art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do przeproszenia pisemnie w terminie do 2 miesięcy od uprawomocnienia się niniejszego wyroku wskazanych pokrzywdzonych.

IX na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce wyżej wymienionych kar grzywny w pkt IV i V niniejszego wyroku wymierzył

oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

X na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w określonych w wyroku kwotach.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 24 października 2022 roku, sygn. akt IV Ka 1208/22, po rozpoznaniu sprawy D. S. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego oraz prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 7 marca 2022 roku, II K 964/20/S zmienił wyrok w ten sposób, że z pkt I i II wyroku wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu art.216 § 1 k.k., zaś z pkt III wyroku Sądu Rejonowego wyeliminował art.216 § 2 k.k., w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie art.45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art.47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art.6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez udział w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej, a to M. P., która została nominowaną na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w dniu 3 marca 2022 roku, a zatem na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych ustaw, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w art.439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Podnosząc tak sformułowany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w O. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie opiera się na zarzucie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Skarżący zarzucił uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie Sądu II instancji, w związku z udziałem w składzie orzekającym SSO M.P., powołanej do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 marca 2022 r., na wniosek złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). Powiązał ten zarzut z jednoczesną rażącą obrazą art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Autor kasacji podkreślił, iż ukonstytuowana w kwietniu 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa w opinii wielu środowisk prawniczych – tak w Polsce jak za granicą – nie spełnia warunków niezależności od władzy wykonawczej, a w konsekwencji jej działalność dotknięta jest wadą prawną. Kwestia ta była jedną z rozstrzyganych przez Sąd Najwyższy w składzie trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w trakcie rozpatrywania zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do określenia na gruncie przepisów o postępowaniu karnym i cywilnym skutków sytuacji, w której w składzie sądu uczestniczy osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy o KRS (Uchwała Składu Połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110 – 1/20). Sąd Najwyższy przyjął wówczas, że „nienależyta obsada sądu

w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).” Niemniej, w dalszej części cytowanej przez Autora kasacji wypowiedzi Sąd Najwyższy podkreślił, iż – w odniesieniu do sądów powszechnych i wojskowych – warunkiem uznania takiej wadliwości nie może być sam fakt powołania sędziego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS w nowym, kwestionowanym konstytucyjnie składzie. Trzeba, aby wadliwość ta w realiach konkretnej sprawy prowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Tym samym nie można uznać, by sama formalna wadliwość procedury powołania sędziego Sądu Okręgowego M. P. – Z. orzekającej w niniejszej sprawie, wywarła negatywny wpływ na sposób rozpoznawania przez Sąd II instancji z nią w składzie środka odwoławczego, o czym mowa w treści cytowanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego. Z tego względu należało uznać, że w sprawie D. S. nie doszło do spełnienia bezwzględnej przesłanki procesowej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. na etapie postępowania odwoławczego.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnego, wniesionego w tej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[t.n]